

Այդպիսի սիրո արտահայտումը ցուցադրում է Քրիստոսի ճշմարիտ հետևորդը լինելու պատրաստակամությունը: Դա կօգնի ձեզ արժանի լինել ստանալու բոլոր խոստացված օրհնությունները:

Նրանց, ովքեր մեր եկեղեցու անդամ չեն, ես հրավիրում եմ գործադրել հավատք, ապաշխարություն և արժանանալ Հիսուս Քրիստոսի Վերջին Օրերի Սրբերի եկեղեցում մկրտության ուխտը ստանալուն: Այդպես դուք կդրսևորեք ձեր սերը մեր Երկնային Հոր հանդեպ և Քրիստոսին հետևելու ձեր պատրաստակամությունը:

Ես վկայում եմ, որ մենք ավելի երջանիկ ենք, երբ հետևում ենք Հիսուս Քրիստոսի ավետարանին: Երբ մենք աշխատում ենք հետևել Նրան, երկնքի օրհնությունները տրվում են մեզ: Ես գիտեմ, որ Նրա խոստումները կիրականանան, եթե մենք կապենք և պահենք ուխտերը և դառնանք Քրիստոսի ճշմարիտ հետևորդները: Ես վկայում եմ յուրաքանչյուրիս հանդեպ Նրա մեծ սիրո մասին, և անում եմ դա Հիսուս Քրիստոսի անունով, ամեն: ■

ՀՂՈՒՄՆԵՐ

1. Մովսես 7.62:
2. Հովհաննես 8.12:
3. Եսայիա 53.5:
4. Բ Կորնթացիս 12.7:
5. Տես 2 Նեփի 1.20:
6. Տես Հռութ 1.16:
7. Տես Օննդոց 39.7-9:
8. Տես Հովհաննես 21.15-19:
9. Տես Հովհաննես 13.35:
10. Ալմա 27.27:
11. Մորոնի 10.33:
12. Տես *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 42; տես նաև Spencer W. Kimball, "Be Ye Therefore Perfect" (devotional address, Salt Lake Institute of Religion, Jan. 10, 1975). «Այս մահկանացու կյանք գալուց առաջ՝ երկնքում մենք երդումներ ենք տվել, լուրջ երդումներ: . . . Մենք ուխտեր ենք կապել: Մենք կապել ենք դրանք այստեղ՝ երկրի վրա մեր դիրքն ընդունելուց առաջ»:
13. Տես 2 Նեփի 31.5-7:
14. Աբրահամ 2.11: Տես նաև John A. Widtsoe, "Temple Worship" (lecture, Assembly Hall, Salt Lake City, Oct. 12, 1920), 10. «Ուխտը ճշմարտությանը կյանք է տալիս և հնարավոր դարձնում, որ օրհնությունները վարձատրեն բոլոր նրանց, ովքեր ճիշտ են օգտագործում գիտելիքը»:
15. Տես Վարդապետություն և Ուխտեր 90.24:
16. Տես, օրինակ, 3 Նեփի 18.7-11:

Երեց Քենթ Ֆ. Ռիչարդս
Յոթնամասունից

Քավությունը Ժաժկում է բոլոր ցավերը

Մեր անձնական մեծ մարտահրավերն է մահկանացու կյանքում դառնալ «սուրբ՝ Քրիստոսի Քավության միջոցով»:

Որպես վիրաբույժ իմ մասնագիտական ժամանակի մեծ մասը նվիրված է եղել ցավին: Որպես կանոն, ես վիրահատությամբ ցավեմ պատճառում գրեթե ամեն օր, և այդ ժամանակ իմ ջանքերի մեծ մասը անհրաժեշտաբար ուղղված է լինում ցավը վերահսկելուն և մեղմացնելուն:

Ես խորհել եմ ցավի խնդրի մասին: Մեզանից ոչ ոք դիմադրողականություն չունի ցավի զգացողության դեմ: Ես տեսել եմ շատ մարդկանց, ովքեր տարբեր ձևով են հաղթահարել այն: Ոմանք բարկությամբ հեռացել են Աստծուց, մինչդեռ մյուսները թույլ են տվել, որ իրենց տառապանքը իրենց ավելի մոտեցնի Աստծուն:

Չեզ նման ես ինքս էլ ցավ եմ տարել: Ցավը ապաքինման գործընթացի չափանիշ է: Այն հաճախ մեզ սովորեցնում է համբերել: Գուցե այդ պատճառով է, որ մենք հիվանդի համար օգտագործում ենք *patient* բառը, որը նշանակում է «համբերատար»:

Երեց Օրսոն Ֆ. Ուիթնին գրել է. «Ոչ

մի ցավ, որը մենք տանում ենք, ոչ մի փորձություն, որին մենք դիմանում ենք, իզուր չի անցնում: Այն ծառայում է մեր կրթությանը, այնպիսի հատկանիշների զարգացմանը, ինչպիսիք են՝ համբերությունը, հավատքը, տոկոսությունը և համեստությունը . . . Դա վշտի և տառապանքի, չարչարանքի և դժբախտության միջոցով գիտելիք ձեռք բերելու համար է, որ մենք գալիս ենք այստեղ»¹

Նմանապես Երեց Ռոբերթ Դ. Հեյլսն էլ ասել է.

«Ցավը բերում է ձեզ խոհեմության, որը թույլ է տալիս ձեզ խորհրդածել: Դա մի փորձառություն է, և ես երախտապարտ եմ, որ տոկացել եմ . . .

Ես հասկացա, որ ֆիզիկական ցավը և մարմնի ապաքինումը մեծ վիրահատությունից հետո, մեծապես նման է հոգևոր ցավին և հոգու ապաքինմանը՝ ապաշխարության գործընթացի ժամանակ»²

Մեր տառապանքների մեծ մասը անպայմանորեն մեր մեղքով չէ: Անպատեհի իրադարձությունները, հակադրական կամ հուսահատեցնող

հանգամանքները, խանգարող հիվանդությունը և նույնիսկ մահը շրջապատում են մեզ և ներթափանցում մեր մահկանացու փորձառության մեջ: Բացի այդ, հաճախ մենք տառապում ենք վշտից ուրիշների արարքների պատճառով:³ Լեքին նշեց, որ Հակոբը «տարել [է] . . . շատ վիշտ [իր] եղբայրների կոպտության պատճառով»:⁴ Հակադրությունը Երկնային Հոր երջանկության ծրագրի մասն է կազմում: Մենք բոլորս բավականաչափ հակադրության ենք հանդիպում, որը բերում է մեզ լավատեղյակություն մեր Հոր սիրո և Փրկչի օգնության անհրաժեշտության վերաբերյալ:

Փրկիչը լուռ դիտորդ չէ: Նա Անձնապես գիտի, թե ինչ է անսահման ցավը, որը մենք տանում ենք:

«Նա տանում է բոլոր մարդկանց ցավերը, այո, ամեն մի ապրող արարածի ցավերը՝ և տղամարդկանց, և կանանց, և երեխաների»:⁵

«Ուրեմն համարձակությամբ մտնենանք շնորհքի այթոռին, որ ողորմություն ընդունենք եւ շնորհք գտնենք պատշաճ ժամանակին օգնելու»:⁶

Երբեմն խորը ցավի մեջ մենք գայթակղվում ենք, հարցնելով. «Բալասան չկա՞ր Գաղատիում, կամ բժիշկ չկա՞ր այնտեղ»:⁷ Ես վկայում եմ, որ այո, կա Բժիշկ: Հիսուս Քրիստոսի Քավությունը ծածկում է մահկանացու կյանքի բոլոր այս պայմաններն ու խնդիրները:

Կա մեկ այլ տեսակի ցավ, որի համար մենք պատասխանատու *ենք*: Հոգևոր ցավը խորը նստած է մեր հոգիներում և կարող է թվալ անշեջ, նույնիսկ, կարծես, «պրկել» *«աննկախազրելի ստակոմոլ»*, ինչպես Ալման է նկարագրել:⁸ Այն գալիս է մեղսավոր արարքներից և ապաշխարության բացակայությունից: Այս ցավի համար ևս կա դարման, որը համապարփակ է և բացարձակ: Այն տված է Հորից՝ Որդու միջոցով, և մեզանից յուրաքանչյուրի համար է, ովքեր հոժար են անել այն ամենը, ինչն անհրաժեշտ է ապաշխարելու համար: Քրիստոսն ասաց. «Այժմ չե՞ք վերադառնա ինձ մոտ և ապաշխարեք ձեր մեղքերից, . . . և դարձի չե՞ք գա, որպեսզի ես կարողանամ բուժել ձեզ»:⁹

Քրիստոսն Ինքն ուսուցանեց. «Եվ իմ Հայրն ուղարկեց ինձ, որպեսզի ես խաչի վրա բարձրացվեմ. իսկ *հեռու* երբ խաչի վրա էի բարձրացվել, որպեսզի ես կարողանայի բոլոր մարդկանց ձգել դեպի ինձ: . . .

Հետևաբար, համաձայն Հոր *գործության*, ես բոլոր մարդկանց կձգեմ դեպի ինձ»:¹⁰

Հավանաբար Նրա ամենակարևոր աշխատանքը շարունակական գործն է՝ մեզանից յուրաքանչյուրին անձնապես բարձրացնելու, օրհնելու, զորացնելու, հաստատելու, առաջնորդելու և ներելու ուղղությամբ:

Ինչպես Նեփին տեսավ տեսիլքում, Քրիստոսի մահկանացու ծառայության մեծ մասը նվիրված էր ամեն տեսակի՝ ֆիզիկական, զգացմունքային և հոգևոր տկարություններով հիվանդներին օրհնելուն և բժշկելուն: «Եվ ես տեսա մարդկանց բազմություններ, որոնք հիվանդ էին և որոնք չարչարված էին ամեն ձևի հիվանդություններով: . . . Եվ նրանք բուժվեցին՝ Աստծո Գառի զորությամբ»:¹¹

Ալման ևս մարգարեացավ, որ «նա պիտի զնա առաջ տանելով ցավեր և չարչարանքներ, և փորձություններ ամեն տեսակի, և . . . նա վեր կառնի իր վրա իր ժողովրդի ցավերն ու հիվանդությունները, . . .

Որպեսզի *նրա* սիրտը լցվի ողորմությամբ, . . . որպեսզի *նա* կարողանա իմանալ, ըստ մարմնի, ինչպես սատարել իր ժողովրդին՝ ըստ նրանց թուլությունների»:¹²

Մի ուշ գիշեր՝ հիվանդանոցի մահճակալին պառկած, այս անգամ

որպես հիվանդ և ոչ թե բժիշկ, ես կարդացի այդ հատվածները կրկին և կրկին: Ես խորհում էի. «Ինչպե՞ս է դա արվում: Ո՞ւմ համար: Ի՞նչ է պահանջվում արժանի դառնալու համար: Արդյո՞ք դա նման է մեղքերի ներմանը: Արդյո՞ք մենք պետք է վաստակենք Նրա սերն ու օգնությունը»: Երբ խորհում էի այս մասին, սկսեցի հասկանալ, որ Իր մահկանացու կյանքում Քրիստոսն *ընտրեց* ցավեր և չարչարանքներ տանելը, որպեսզի հասկանար մեզ: Հավանաբար մենք ևս պետք է զգանք մահկանացու կյանքի բարդությունները, որպեսզի հասկանանք Նրան և մեր հավերժական նպատակները»:¹³

Նախագահ Հենրի Բ. Այրինգն ուսուցանել է. «Երբեմն մենք կսփոփվենք վշտի մեջ, երբ պետք է սպասենք Փրկչի խոստացած սփոփանքին, քանզի Նա գիտի փորձառությամբ, թե ինչպես բժշկել և օգնել մեզ: . . . Եվ հավատքն այդ զորության հանդեպ կտա մեզ համբերություն, երբ մենք աղոթենք և աշխատենք ու սպասենք օգնության: Նա, անշուշտ, հայտնության միջոցով գիտեր, թե ինչպես մեզ սատարեր, պարզապես Նա *ընտրեց Իր իսկ անձնական փորձառությամբ սովորեցնել*»:¹⁴

Այդ գիշեր ես զգացի «Նրա սիրո օղակող բազուկները»:¹⁵ Երախտագիտության արցունքները թաց դարձրին նացրեցին բարձու: Հետագայում, երբ ես կարդում էի Մատթեոսում Քրիստոսի մահկանացու ծառայության մասին, ես կատարեցի մեկ այլ հայտնագործություն ևս. «Եվ երբ նա եկավ

Գայաքի, Էկվադոր

շատերին բերին նորա մոտ, եւ նա . . . *walks* հիվանդներին բժշկեց»¹⁶ Նա բժշկեց *walks*, ուրբեր եկան Նրա մոտ: Ոչ մեկը չմերժվեց:

Ինչպես Երեց Դավիթն է, Օուրսն է ուսուցանել. «Բժշկող օրհնությունները գալիս են շատ ուղիներով, յուրաքանչյուրը համապատասխան մեր անձնական կարիքների, ըստ Նրա իմացության, ով մեզ ամենաշատն է սիրում: Երբեմն «բժշկումը» ապաքինում է մեր հիվանդությունը կամ թեթևացնում մեր բեռը: Բայց երբեմն մենք բժշկվում ենք մեզ վրա դրված բեռները կրելու համար ուժ, հասկացողություն կամ համբերություն ստանալով»¹⁷ Բոլորը, ուրբեր կզան, կարող են «գրկվել Հիսուսի բազուկներում»¹⁸ Բոլոր հոգիները կարող են բժշկվել Նրա զորությամբ: Ամեն ցավ կարող է հանգստանալ: Նրանում մենք կարող ենք «հանգիստ գտնել [մեր] հոգիներին»¹⁹ Մեր մահկանացու հանգամանքները, հնարավոր է, անմիջապես չփոխվեն, բայց մեր ցավը, անհանգստությունը, տառապանքը և վախը կարող են անհետանալ Նրա խաղաղության և բժշկող բալասանի մեջ:

Ես նկատել եմ, որ երեխաները հաճախ ավելի բնականորեն են ընդունում ցավն ու տառապանքը: Նրանք համեստությամբ և հեզությամբ հանգիստ դիմանում են: Ես զգացել եմ գեղեցիկ, քաղցր մի հոգի, որը շրջապատում է այս փոքրիկներին:

Տասներեք տարեկան Շերին ենթարկվեց ողնուղեղի ուռուցքի 14-ժամյա վիրահատության: Երբ վերակենդանացման բաժնում նրա գիտակցությունը վերականգնվեց, նա ասաց. «Հայրիկ, հորաքույր Շերիլն է այստեղ, և . . . Նորման պապիկն . . . ու Բրաուն տատիկը: Իսկ հայրիկ, այդ ո՞վ է քո կողքին կանգնած: . . . Նա քո նման է, միայն ավելի բարձրահասակ է: . . . Նա ասում է, որ քո եղբայր Ջիմմին է»: Նրա հորեղբայր Ջիմմին մահացել էր 13 տարեկան հասակում ֆիբրոզից:

Մոտավորապես մեկ ժամ Շերիին . . . նկարագրում էր իր այցելուներին՝ ընտանիքի բոլորը մահացած անդամներին: Այնուհետև, հոգնելով նա քնեց:

Հետագայում նա ասաց իր հայրիկին. «Հայրիկ, վերակենդանացման բաժնի բոլոր երեխաներն այստեղ իրենց օգնող հրեշտակներ ունեն»²⁰

Մեզ բոլորիս Փրկիչն ասել է.

«Ահա, դուք փոքր երեխաներ եք և չեք կարող տանել բոլոր բաներն այժմ. Դուք պետք է անք շնորհի մեջ և ճշմարտության գիտության մեջ:

Մի վախեցեք, փոքր երեխաներ, քանզի դուք իմն եք . . .

Ուստի, ես ձեր մեջ եմ, և ես եմ բարի հովիվը»²¹

Մեր անձնական մեծ մարտահրավերն է մահկանացու կյանքում դառնալ «սուրբ՝ Քրիստոսի Քավության միջոցով»²² Այն ցավը, որ դուք և ես զգում ենք, գուցե այստեղ՝ այս շրջանում է ամենաշատը, որպես չափորոշիչ: Ծայրահեղ իրավիճակում անգամ մենք կարող ենք դառնալ ինչպես երեխաներ մեր սրտերում, խոնարհեցնել մեզ և համբերատարությամբ «աղոթել և աշխատել ու սպասել»²³ մեր մարմինների և հոգիների ապաքինմանը: Ինչպես Հոբբը, մեր փորձությունների միջոցով անցնելուց հետո, մենք պիտի «ոսկիի նման դուրս գանք»²⁴

Ես բերում եմ վկայություն, որ Նա մեր Քավիչն է, մեր Ընկերը, մեր Բարեխոսը, Մեծ Բժիշկը, Մեծ Ապաքինողը: Նրանում մենք կարող ենք գտնել խաղաղություն և մխիթարություն՝ ինչպես մեր ցավերում և մեր մեղքերում, այնպես էլ մեր ցավերից և մեղքերից: Եթե միայն մենք զանք դեպի Նա խոնարհ սրտերով: Նրա «շնորհքը բավական է»²⁵ Հիսուս Քրիստոսի անունով, ամեն: ■

ՀՂՈՒՍԵՐ

1. Orson F. Whitney, in Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 98.
2. Robert D. Hales, "Healing Soul and Body," *Ensign*, Nov. 1998, 14.
3. Տես Ավան 31.31, 33:
4. 2 Նեփի 2.1:
5. 2 Նեփի 9.11:
6. Եբրայեցիս 4.15: Պողոսն ուսուցանում է մեզ նայել դեպի Փրկիչը որպես օրինակ, երբ գործ ենք ունենում «հակառակություն քաշում մեղավորներից [մեր] դեմ, որ [մենք] անձեռնվր չյոզնինք թուլացած [մեր] մտքերում» (Եբրայեցիս ԺԲ.3):
7. Յերեմիա 8.22:
8. Ավան 36.14:
9. 3 Նեփի 9.13:
10. 3 Նեփի 27.14; շեշտադրումն ավելացված է:
11. 1 Նեփի 11.31:
12. Ավան 7.11; շեշտադրումն ավելացված է:
13. Տես John Taylor, *The Mediation and Atonement* (1882), 97: Նախագահ Թեյլորը գրում է Հոր և Որդու միջև «ուխտի» մասին, որը նրանք կապել են նախաերկրային խորհուրդների ժամանակ՝ մարդկության քավող փրկագնումն իրականացնելու համար: Կյանքի ընթացքում Քրիստոսի կամավոր տառապանքները լրացնում են Նրա տառապանքները այգում և խաչի վրա (տես Մոսիա 3.5-8):
14. Henry B. Eyring, "Adversity," *Liahona*, May 2009, 24; շեշտադրումն ավելացված է:
15. Տես Վարդապետություն և Ովստեր 6.20:
16. Մատթեոս 8.16; շեշտադրումներ ավելացված է:
17. Dallin H. Oaks, "He Heals the Heavy Laden," *Liahona*, Nov. 2006, 7-8.
18. Մորմոն 5.11:
19. Մատթեոս 11.29:
20. Տես Michael R. Morris, "Sherrie's Shield of Faith," *Ensign*, June 1995, 46:
21. Վարդապետություն և Ովստեր 50.40-41, 44:
22. Մոսիա 3.19:
23. Henry B. Eyring, *Liahona*, May 2009, 24.
24. Հոբ 23.10:
25. Բ Կորնթացիս 12.9; տես նաև Եթեր 12.26-27; Վարդապետություն և Ովստեր 18.31: